

Uittreksel uit de minuten berustende ter griffie van het Hof van beroep te Gent.
Het Hof van beroep te Gent, 10e kamer, rechtdoende in correctionele zaken heeft
het volgend arrest geveld :

Nr. 548/94
VAN HET PARKET
Nr. 82286
VAN HET ARREST

In de zaak van het Openbaar Ministerie

Pro Justitia
Beroep in cassatie de

dd 17/6/97

Verworpen voor beiden
op 23/11/95

Nr 1.	_____	Ingenieur, wonende te _____	geboren _____	burgerlijk _____
Nr 2.	_____	zonder beroep, wonende te _____	geboren _____	_____
Nr 3.	_____	wonende te _____	geboren _____	_____
Nr 4.	_____	- wonende te _____	geboren _____	regent, _____

Verdacht van :

De eerste, de tweede, de derde en de vierde :

A. Als daders, ofwel om het hieronder omschreven misdrijf te hebben uitgevoerd, ofwel om aan de uitvoering rechtstreeks te hebben medegewerkt, ofwel om door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat, zonder hun bijstand, het misdrijf niet had kunnen worden gepleegd, ofwel om door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden, rechtstreeks dit misdrijf te hebben uitgelokt

Bij inbreuk op de artt. 1, 2, 13 § 1, 14 en 15 van het decreet tot bescherming van monumenten en stads- en dorpsgezichten dd. 03.03.1976, verzuimd te hebben de overeenkomstig art. 5 § 4, en art. 11 § 2, bij K.3. bepaalde voorschriften na te leven met betrekking tot de instandhouding van het onderhoud van voor bescherming vatbare of beschermde onroerende goederen en bij inbreuk op de artt. 1 en 2 van het K.3. dd. 06.12.1976 tot bepaling van de algemene voorschriften inzake instandhouding en onderhoud van de monumenten en de stads- en dorpsgezichten vermeld in de bij ministerieel besluit vastgestelde ontwerpen van lijst van de voor bescherming vatbare monumenten en stads- en dorpsgezichten, of van de definitief bij K.3. beschermde

Tweede Kamer

monumenten en stads- en dorpsgezichten (B.S. 26.02.1977), en meer in het bijzonder nagelaten te hebben de nodige instandhoudings- en beschermingswerken uit te voeren aan :

1. de eerste en de tweede :
het onroerend goed gelegen

2. de derde en de vierde :
het onroerende goed gelegen

goederen ingevolge Ministerieel Besluit
dd. 22.02.1980 deel uitmakende van het beschermde

te in de periode vanaf (minstens) 01.03.1989 tot op 04.10.1991

De eerste en de tweede :

8. Als daders, ofwel om het hieronder omschreven misdrijf te hebben uitgevoerd, ofwel om aan de uitvoering rechtstreeks te hebben medegewerkt, ofwel om door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat, zonder hun bijstand, het misdrijf niet had kunnen worden gepleegd, ofwel om door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden, rechtstreeks dit misdrijf te hebben uitgelokt

Bij inbreuk op de artt. 1, 2, 11 § 4, 13 - 2°, 14 en 15 van het decreet tot bescherming van monumenten en stads- en dorpsgezichten dd. 03.03.1976 (B.S. 22.04.1976) zonder de in art. 11 § 4 voorgeschreven machtiging, of in strijd met bij zodanige machtiging gestelde voorwaarden, werken te hebben uitgevoerd aan een beschermd monument of aan een in een beschermd stads- of dorpsgezicht gelegen onroerend goed namelijk door in strijd met het bepaalde in art. 3.3° van het K.B. dd. 06/12/1976 (B.S. 26.02.1977) tot begelijng van de algemene voorschriften inzake instandhouding en onderhoud van de monumenten en de stads- en dorpsgezichten vermeld in de bij ministerieel besluit vastgestelde ontwerpen van lijst van de voor bescherming vatbare monumenten en stads- en dorpsgezichten, of van definitief bij K.B. beschermde

monumenten en stads- en dorpsgezichten, zonder schriftelijk te verlenen toelating van de Minister of van zijn gemachtigde bevoegde toe elementen van gevels en bedakingen te hebben ontcleistard namelijk betreffende het onroerend goed gelegen dat ingevolge het M.B. dd. 22.02.1980 deel uitmaakt van het beschermde

te op niet nader te bepalen tijdstippen in de periode vanaf 03.04.1987 tot op 01.03.1989

Met de omstandigheid dat de derde verdachte zich in staat van wettelijke herhaling bevindt, doordat hij het nieuwe wanbedrijf heeft gepleegd nadat hij werd veroordeeld tot gevangenisstraf van ten minste 1 jaar en voordat 5 jaren zijn verlopen sinds hij zijn straf heeft ondergaan of sinds zijn straf verjaard is, nl. bij een in kracht van gewijsde gegaan arrest van het Hof van Beroep te Gent dd. 03.10.1989 tot een gevangenisstraf van twee jaar (uitstel gedurende 3 jaar) wegens o.m. vervalsheid in geschriften en oplichting

De rechtbank aanhoorde :

de middelen en conclusies van de burgerlijke partij :

- Het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door

Bij vonnis van de correctionele rechtbank te Gent, kamer met 1 rechter, dd. 11 april 1994, op tegenspraak gewezen, werd als volgt beslist :

Dee 625

ONTSLAAT

van rechtsver-

volging zonder kosten.

Laat de aan de zijde van het openbaar ministerie
gevallen kosten, tot op heden te begroten op 3.842,- frank
ten laste van de staat.

Op burgerrechtelijk gebied :

Verklaart zich niet bevoegd te statueren over de
eisen van de burgerlijke partij gezien de vrij-
spraak van de beklaagden.

Laat de aan de zijde van de burgerlijke partij
gevallen kosten ten hare laste.

Tegen voormeld vonnis werd hoger beroep aangetekend :

- op 19 april 1994 door de burgerlijke partij tegen ale
schikkingen;
- op 19 april 1994 door het Openbaar Ministerie tegen de
beklaagden;

&
& & &
& & & &

Gehoord in openbare terechtzitting in het Nederlands:

- De beklaagden in hun middelen van verdediging bijgestaan door
meester , advocaat te
- De vordering van het Openbaar Ministerie uitgebracht door
mevrouw , substituut-procureur-generaal;
- De burgerlijke partij in haar eisen en vorderingen voorgedragen
door meester advocaat te

1.1. Het hoger beroep van het Openbaar Ministerie evenals het beroep van de burgerlijke partij gericht tegen de oorspronkelijke eerste, tweede en vierde beklaagde werden tijdig en regelmatig naar de vorm ingesteld; zij zijn ontvankelijk.

1.2. De strafvordering tegen de oorspronkelijk derde beklaagde is ingevolge diens overlijden op
ervallen.

De burgerlijke vordering tegen hem gericht is niet in staat van wijzen, nu zijn rechtsopvolgers niet vrijwillig het geding hebben hervat noch in gedwongen gedinghervatting werden gedagvaard.

1.3. De strafvordering is niet vervallen door verjaring.

2. Met de beklaagden wordt aangenomen dat de behandeling van de zaak vooral sedert de dagvaarding voor de eerste rechter onredelijk lang heeft geduurd; enige aanwijsbare reden of bijzondere omstandigheid voor deze vertraging ligt niet voor. Dit brengt nochtans niet noodzakelijk mede dat de strafvordering niet of niet meer ontvankelijk zou zijn.

De beklaagden voeren zelf niet aan dat het aanslepen van de zaak de bewijsproblematiek in enige mate in hun nadeel zou hebben beïnvloed en dit blijkt ook geenszins het geval te zijn. Het is ook niet zo dat maatschappelijk de bestraffing van het hierna bewezen verklaard misdrijf niet meer gepast zou zijn; integendeel voor zover de feiten bewezen zijn, zijn zij dermate ernstig dat er nog een bestraffing dient te volgen; bij het bepalen van de strafmaat zal met de lange en niet ten volle verantwoorde tijdspanne tussen het tijdstip van de feiten en heden in het voordeel van de veroordeelden rekening worden gehouden.

3.1. De telastlegging A is lastens de eerste beklaagde niet bewezen. Het feit alleen dat hij geen eigenaar of vruchtgebruiker is en de in art.11 par. 1 van het decreet van 3 maart 1976 opgelegde verplichting m.b.t. tot onderhouds- en instandhoudingswerken wordt opgelegd aan de eigenaars en de vruchtgebruikers impliceert niet dat hij niet als dader in de zin van art.66 van het Strafwetboek zou kunnen worden veroordeeld. Waar blijkt dat zijn echtgenote, de tweede beklaagde, die wel eigenares was van het pand aan het

, in overleg met hem handelde en / of naliet te handelen, laten de beschikbare gegevens evenwel niet toe te besluiten dat hij door zijn optreden of nalaten kan worden beschouwd als dader in de zin van voormeld art. 66 SW.

3.2. Het feit aan de eerste en de tweede beklaagde sub B telast gelegd is niet bewezen. De ontpleistering van de voorgevel geschiedde blijkbaar voor 3 april 1987, aanvangsdatum van de periode waarop de telastlegging betrekking heeft. In de brief van 3 april 1987 (stuk 7) van de Provinciale Directie van het Bestuur voor Monumenten en Landschapszorg aan de wordt immers reeds vermeld dat de bepleistering dient te worden "hersteld". De aanvraag tot ontpleistering dient klaarblijkelijk als een poging tot regularisatie van een eerder tot stand gebrachte toestand te worden beschouwd.

3.3. De telastlegging A is noch lastens noch lastens bewezen, voor zover zij betrekking heeft op een periode na 29 augustus 1991. Zij waren geen eigenaar of vruchtgebuiker meer van de panden en er kan hen na voormelde datum niets ten laste worden gelegd waardoor zij nog als dader in de zin van art. 66 SW zouden kunnen worden beschouwd.

4.1. Gelet op de gegevens van het vooronderzoek en het onderzoek ter terechtzitting is de telastlegging A, zoals nader omschreven in de oorspronkelijke dagvaarding en voor zover zij betrekking heeft op de periode vanaf 1 maart 1989 tot en met 29 augustus 1991, lastens de tweede beklaagde en de vierde beklaagde bewezen.

4.2. Deze beide beklaagden hebben in de periode van 1 maart 1989 tot met 29 augustus 1991 als eigenaars nagelaten de nodige instandhoudings- en beschermingswerken uit te voeren aan hun eigendommen gelegen binnen het beschermde stadsgezicht. Het is niet noodzakelijk dat zij hiertoe werden aangemaand of van de aanmaningen die er zijn geweest kennis hadden.

De beklaagde liet ten onrechte een en ander over aan haar echtgenoot nu zij daadwerkelijk had vastgesteld dat niets werd ondernomen om de decretale verplichtingen na te komen en de verplichtingen in eerste instantie op haar rustten.

De beklaagde verwijst ten onrechte naar een aanvraag tot het bekomen van een vergunning voor de ontleistering van de voorgevel en de weigering van deze vergunning vermits het ontleisteren niets te zien had met de naleving van de verplichtingen in verband met instandhoudings- en beschermingswerken, nu de ontleistering er precies tegen inging.

Het feit dat de goederen reeds voor 1 maart 1989 in zeer slechte staat waren bracht niet mede dat zij in de bewezen verklaarde periode niet meer gehouden waren de noodzakelijke instandhoudingswerken uit te voeren om de goederen te "behouden" dit is tegen verder verval te behoeden. Niets laat toe aan te nemen dat herstellingswerken die het behoud zouden hebben veilig gesteld in de betrokken periode niet mogelijk of verantwoord zouden zijn geweest.

Het is duidelijk dat elk van de betrokken beklaagden wetens en willens de verkrotting van hun pand(en) in de hand hebben gewerkt om de overheid bij een latere aanvraag van een vergunning voor meer lucratief geachte nieuwbouw voor een voldoende feit te plaatsen.

De beklaagden hebben nagelaten de noodzakelijke instandhoudingswerken in de bewezen verklaarde periode uit te voeren; geen van de aangevoerde gegevens maakt ook maar enigszins geloofwaardig dat dit geschiedde ingevolge overmacht of onoverkomelijke dwaling.

4.3. In de bewezen verklaarde periode hebben de beide beklaagden bewust en buiten elke dwang gehandeld in strijd met het decreet tot bescherming van monumenten en stads- en dorpsgezichten. Uit louter eigenbelang hebben zij een toestand geschapen die, zoals blijkt uit de foto's, het beschermd stadsgezicht rond de St. Annakerk uitermate stoorde en zelfs gevaar opleverde voor passanten. Zij hebben op flagrante wijze het belang van de gemeenschap bij het behoud van de waardevolle panden naast zich neergelegd.

Gelet op het tijdsverloop sedert de feiten is het niet aangewezen een hoofdgevangenisstraf op te leggen en de geldboete op het door het decreet bepaalde maximum te bepalen, wat bij behandeling binnen een redelijke termijn te dezen aangewezen ware geweest. De hierna opgelegde geldboete is daarom voor elk van hen toereikend doch als bestraffing nog noodzakelijk. Zij is van aard hen tot het besef te brengen dat zij zich in de toekomst aan de terzake geldende decretale bepalingen moeten houden eerder dan enkel oog te hebben voor het eigen financieel belang.

De beklaagden pleegden het misdrijf deels voor, deels na 11 augustus 1991 en voor 10 juli 1992 zodat de geldboete telkens dient te worden verhoogd met 890 opdecimes.

5. De goederen werden uit veiligheidsoverwegingen in de loop van de maand juli 1992 gesloopt; dit was, desgevallend naast het ingebreke blijven van de nieuwe eigenaar, het rechtstreeks gevolg van het door elk van de betrokken beklaagden gepleegde misdrijf.

Enkele maanden voordien waren de panden verkocht aan

, al dan niet met kennisgeving van de terzake relevante gegevens (uit de copie van de aankoopakte blijkt hierover op het ogenblik van het verlijden van de authentieke akte reeds betwisting te hebben bestaan). Krachtens art. 15 van het decreet van 3 maart 1976 wordt bij "elk vonnis van veroordeling" bevel gegeven tot het terugbrengen van het goed of de goederen in hun vroegere toestand en dit op kosten van "de veroordeelde", onverminderd de schadeloosstelling.

Hetzelfde artikel bepaalt dat bij gebrek der uitvoering van het bevel de Minister of zijn gemachtigde de werken op kosten van de "eigenaar" kan laten uitvoeren.

Uit het samenlezen van deze bepalingen volgt dat het bevel bedoeld in art. 15 moet worden gegeven aan de veroordeelde, zelfs al is deze geen eigenaar meer van het goed en moet onder "eigenaar" in de tweede alinea worden verstaan "veroordeelde". De bepaling van art. 15 zou overigens anders al te zeer door een beklaagde tot dode letter kunnen worden gemaakt; bezwaarlijk kunnen de beklaagden zich beroepen op uitvoeringsmoeilijkheden waarvan zijzelf aan de oorsprong liggen en die zij konden voorzien. Het terugbrengen in de vroegere toestand is noodzakelijk om aan de gevolgen van het misdrijf een einde te stellen, het is nog mogelijk en legt geen onverantwoord hoge lastens op.

Gelet op de omvang van de werken, de hiertoe te verrichten formaliteiten en de noodzakelijke tussenkomsten van derden dient de termijn binnen dewelke tot het terugbrengen in de vroegere toestand dient te worden overgegaan te worden bepaald op drie jaar.

6. Om zich burgerlijke partij te kunnen stellen dient het Vlaams Gewest aan te voeren persoonlijke schade te hebben geleden door het misdrijf en deze bewering aanneembaar te maken (art. 3 en 4 voorafg. titel Wetboek van Strafvordering en art. 63 en 67 van dit wetboek).

Het Vlaams Gewest voert niet aan schade te hebben geleden, terwijl de beklaagden de afwezigheid van persoonlijke schade ten gevolge van het misdrijf niet aanvoeren. Mede gelet op het feit dat de vordering van de burgerlijke partij in zover zij gericht was tegen de inmiddels overleden derde beklaagde niet in staat van wijzen is past het de behandeling van de zaak op burgerlijk gebied onbepaald uit te stellen ten einde

partijen de gelegenheid te geven desbetreffend standpunt in te nemen.

OP DEZE GRONDEN,
Het Hof,

Rechtsprekend op tegenspraak;

Gelet op de artikelen aangehaald in de bewezen verklaarde telastlegging en gelet op de artikelen:

- 24 van de wet van 15 juni 1935;
- 162,190,211,211bis wetboek van strafvordering;
- 66,100 strafwetboek;
- 1 van de wet van 5 maart 1952;
- 1,2 van de wet van 24 december 1993;
- 1 van het KB van 29 juli 1992;
- 1 van het KB van 23 december 1993;
- 48 van de wet van 20 juli 1991;
- 28,29 van de wet van 1/8/1985;

al deze wetsbepalingen ter zitting van heden door de heer Voorzitter aangehaald;

Beslissend met eenparige stemmen:

Op strafgebied:

Ontvangt het beroep van het Openbaar Ministerie;

Hervormt het bestreden vonnis als volgt:

Verklaart de strafvordering tegen de oorspronkelijke derde beklaagde vervallen ingevolge diens overlijden;

Spreekt de eerste beklaagde vrij voor de telastleggingen A en B;

Spreekt de tweede beklaagde vrij voor de telastlegging B;

Spreekt de tweede beklaagde en de vierde beklaagde vrij voor de telastlegging A voor zover deze betrekking heeft op een periode na 29 augustus 1991;

Veroordeelt voor de telastlegging A in de mate dat zij betrekking heeft op de periode vanaf 1 maart 1989 tot en met 29 augustus 1991 elk tot een geldboete van VIERDUIZEND FRANK, vermeerderd met 890 opdecimes, aldus gebracht op 360.000 frank of een vervangende gevangenisstraf van 3 maanden;

Veroordeelt de beklaagden

tot het betalen van eenmaal de solidariteitsbijdrage van TIEN FRANK, vermeerderd met 1990 opdecimes, aldus gebracht op 2.000 frank aan het fonds tot hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden overeenkomstig artikel 1,2° van de wet van 24 december 1993;

Verplicht voormelde beklaagden tot het betalen van de vaste vergoeding van DUIZEND FRANK overeenkomstig artikel 1 van het KB van 23 december 1993;

Geeft aan bevel tot het terugbrengen van het goed te (in zijn vroegere toestand op haar kosten binnen een termijn van drie jaar vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal zijn getreden;

Zegt voor recht dat bij niet-naleving van dit bevel binnen voormelde termijn de bevoegde Minister of zijn gemachtigde de werken op haar kosten kan laten uitvoeren;

Geeft aan bevel tot het terugbrengen van het goed te) in zijn vroegere toestand op haar kosten binnen een termijn van drie jaar vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal zijn getreden;

Zegt voor recht dat bij niet-naleving van dit bevel binnen voormelde termijn de bevoegde Minister of zijn gemachtigde de werken op haar kosten kan laten uitvoeren;

Veroordeelt deze beide beklaagden elk tot 1/4 van de kosten in beide aanleggen gevallen aan de zijde van het Openbaar Ministerie, in hun geheel begroot op 3842,- fr. in eerste aanleg en op 2708,- fr. in beroep, vaststellend dat al de kosten ten laste van deze beklaagden gelegd ondeelbaar werden veroorzaakt door de bewezen verklaarde telastlegging;

Laat de overige helft van de kosten gevallen aan de zijde van het Openbaar Ministerie ten laste van de Staat;

Op burgerlijk gebied:

Verklaart het beroep voor zover gericht tegen de oorspronkelijk eerste, tweede en vierde beklaagde ontvankelijk;

Hervormt het bestreden vonnis voor zover uitspraak wordt gedaan over de civiele vordering tegen de eerste beklaagde als volgt: verklaart deze vordering niet gegrond;

Laat de kosten gevallen aan de zijde van de burgerlijke partij met betrekking tot deze vordering te haren laste;

Stelt de zaak onbepaald uit vooraleer te beslissen over de ontvankelijkheid en de gegrondheid van het beroep tegen de oorspronkelijk derde beklaagde en over de gegrondheid van het beroep tegen de tweede en de vierde beklaagde;

Reserveert de beslissing nopens de erop betrekking hebbende kosten.

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van zes juni
1900 zeven en negentig ;

Aanwezig de heren :

Voorzitter,

mevr.

en de Heer

Raadsheren :

mevr.

substituut-procureur-

-generaal :

Griffier :

s,

/Was get./

Voor eensluidend afschrift afgeleverd aan de heer Procureur-generaal, tot bestuurlijke
inlichtingen.

